

dette Tilbud var kommet den højtærede Finansminister ret ubelejligt, vilde have sat ham i en ret vanskelig Situation, fordi det netop kun kom fra en Del af Tjenestemændene; jeg kunde have tænkt mig, han i og for sig var glad for, at det var kommet, og var tilbøjelig til at tage imod det, men havde haft store Betænkeligheder ved, at han kun kunde slutte Overenskomst med en Del af Tjenestemændene, den bedst stillede Del, og ikke havde den daarligst stillede Del med. Jeg troede i alt Fald ikke, han vilde have kaldt det et særdeles velkomment Tilbud, og jeg maa sige, at som Helhed har han denne Gang under Forhandlingerne med Tjenestemændene haft en meget uheldig Haand. For saa vidt angaar Forhandlingerne med de lavest lønnede Tjenestemænd, kan jeg ikke tilbageholde den Udtalelse, at han har vist noget, der minder om en knyttet Haand.

Jeg vil saa gerne knytte nogle Bemærkninger til de Udtalelser, der kom fra den ærede Ordfører for Venstre. Den første Udtalelse, jeg bed Mærke i, var en Udtalelse om, at der under Forhandlingerne i 1925 var blevet øvet Pression af Tjenestemændene overfor adskillige Rigsdagsmænd. Den ærede Ordfører maa vide, om der er øvet nogen Pression overfor ham. Jeg tror imidlertid ikke om ham, at han har givet efter for denne Pression, lige saa lidt som jeg tror, at andre Rigsdagsmænd har givet efter for nogen Pression. Saa tilføjede den ærede Ordfører for Venstre, at han ikke vidste, om der havde fundet en saadan Pression Sted overfor Regeringen. Jeg vil anbefale det ærede Medlem i Almindelighed — det er en Regel, jeg selv følger — kun at tale om, hvad han ved; hvis det ærede Medlem skal tale om alt, hvad han ikke ved, bliver han aldrig færdig, saa jeg ser ikke nogen særlig Grund til at fremhæve, at han ikke ved det. Men da han nu har fremsat Udtalelsen, finder jeg, som var Medlem af Regeringen den Gang, Anledning til at oplyse det ærede Medlem om, at en Pression blev ikke forsøgt overfor Regeringen, og var den blevet forsøgt, vilde den være blevet afvist.

Det ærede Medlem fremsatte ogsaa en Udtalelse om, at Guldsnorene fortjente Tak for deres Tilslutning, altsaa til den Overenskomst, som blev slutted med Regeringen. Efter at have hørt Finansministerens Udtalelser om dette Tilbud fra Guldsnorene kan jeg godt forstaa, at det ærede Medlem føler Trang til med Tak at slutte sig til denne Udtalelse. Men saa kom der ligeledes fra det ærede Medlem en Ud-

talelse om, at Tjenestemændenes Modstand mere har været af politisk end af økonomisk Art. Jeg forstaaer egentlig ikke, hvorpaa det ærede Medlem begrunder det. Jeg har aldrig hørt eller mærket, at denne Modstand var af politisk Art. Det er vel ikke saadan, at fordi man gør Modstand mod en Nedsættelse af Lønningerne, og dette ikke passer Partiet Venstre, saa skal Modstanden absolut være af politisk Art? Det ærede Medlem behøver hverken at fortælle os eller Tjenestemændene, at de kun har Forhandlingsret og ikke Bevilningsret. Det ved vi saare godt. Men Tjenestemændene mener — og vi synes, vi maa give dem Medhold deri —, at Forhandlingsretten kunde være blevet brugt af Finansministeren paa en Maade, som passede bedre med Hensigten med den, end det er sket i nærværende Tilfælde. Det ærede Medlem regnede ud, at naar der i det foreliggende Forslag var en Nedsættelse af Udgifterne til Tjenestemandslønninger paa ca. 20 Mill. Kr., saa betød det knap 10 pCt. af det samlede Beløb, som medgaar til Tjenestemandslønninger. Ja, det er rigtigt, men der er en hel Mængde Tjenestemænd, som faar det dobbelte og maaske mere end det dobbelte Nedslag i Indtægterne ved denne Nedsættelse, nemlig de daarligst stillede.

Saa førte det ærede Medlem en Husmands Griseso — jeg vil ikke sige ind i Salen, men ind i Debatten, og han regnede ud, hvor meget vedkommende Husmand alene paa den Konto havde faaet sin Indtægt nedsat i de senere Aar. Ja, men der er en stor Klasse Tjenestemænd, som allerede har faaet ca. 30 pCt.s Nedsættelse i deres Indtægter paa Grund af den Nedsættelse i Lønningerne, som er en Følge af, at Pristallet er gaaet ned, og naar nu den samme Klasse af Tjenestemænd faar en Snes Procents Nedsættelse igen, er de vistnok meget nær oppe ved Husmanden med Grisesoen.

Tjenestemændene skulde være en forholdsvis velstillet Stand her i Landet; det ærede Medlem fremførte, at Statistisk Aarbog udviste, at 700 000 havde mindre i Indkomst og kun 200 000 mere. Jeg synes, det er en forkert Vej at gaa, saa at søge at drage Tjenestemændene nedad imod de 700 000, hvilket altsaa vil ske ved denne Vedtagelse. Det er i hvert Fald mit Standpunkt, at man foreløbig, blot indtil 1. April, kunde have ladet Tallene blive staaende; det er, forekommer det mig, et ret beskedent Forlangende.

Det ærede Medlem udtalte til sidst,